

[Knud Jespersen.]

den totale erstatning fra forsikringssselskabet. Mens man afskriver, bringer man indkomsten ned i nærheden af nul, og da man får udbetalt den fulde erstatning, så opgiver man den ikke. Det er altså ikke et spørgsmål om cykler, det er ikke et spørgsmål om 100 eller 200 kr., som både regeringen og socialdemokratiet var inde på; der skal naturligvis være en nedre grænse. Den nedre grænse for opgivelser af renter m. m. vil vi have fuld respekt for, for det er ikke småsparerne — og det er heller ikke de tilfældige jobs, som folk måtte have, og som hr. Arne Bjerregaard var inde på — der spiller nogen rolle. Det drejer sig om at finde frem til de steder, hvor unddragelsen ligger, via en regulering af afskrivningsbestemmelserne. Jeg understreger, at vi taler ikke om at afskaffe afskrivningsbestemmelserne, men vi taler om at ophæve de ekstraordinære afskrivningsbestemmelser.

Man taler om, hvad der måtte ligge i banker og kreditinstitutionerne. Ja, hvis man laver en beregning af de såkaldte sorte penge og værdipapirer m. m., gående ud fra 1970, så viser det sig, at vi har en obligationsmasse liggende på private hænder på omkring 70 mia kr. Alene renteafkastet af de 70 mia kr., hr. finansminister, er et større beløb end den samlede B-skat i 1973. Vi synes, der er grund til at pege på det, for hvis man skal have en demokratisk skatte-lovgivning, og det er jo noget af det, vi er gået ud fra, så betyder det, at de, der har den laveste fortjeneste, ingenting skal af med i skat, de skal privilegeres, mens privilegierne for dem, der der har den højeste fortjeneste, skal inddrages.

Det er altså på mange måder en demokratisering, vi her tilstræber.

Vi synes også, det er helt urimeligt, når man taler om kontrolforanstaltninger. Vi har ikke talt om at pumpe bureaukratiet op og lave et nyt stort kontrolapparat. Vi har talt om at bruge det nuværende kontrolapparat på en sådan måde, at det ikke var lønmodtagerne, men f. eks. millionærer med en skattepligtig indtægt på nul, man satte under kontrol. Eller som man har gjort i Sverige, hvor man tog 2.000 af de største virksomheder. Samtidig er det indbefattet, at vi tilstræber også, at lønmodtagere fak-

tisk ikke burde selvangive. Det kan klares over statistikken.

Vi er altså ikke indstillet på, at man skal lave apparatet større, og vi skal heller ikke sætte skatterne op, men de, der har evnen til at svare skat, skal svare efter deres evne. Og samtidig må kontrolapparatet tages væk i den udstrækning, det anvendes i dag, i forbindelse med tilfældig datering m. m., som ikke har stor betydning, når det drejer sig om lønmodtagerne, og i stedet sættes ind dér, hvor man aktivt ved at disse mange milliarder kroner findes.

Grünbaum (S):

Jeg ville gerne gøre et par enkelte bemærkninger om pengeinstitutternes muligheder for at afgive disse oplysninger. Det er et vigtigt spørgsmål for os alene af den grund, at det indgår i forliget, og finansministeren har jo ikke taget afstand fra at gøre det, men bare fremhævet visse betænkeligheder ved det. Nu blev det sagt både af venstres repræsentant og af de konservatives talsmand her, at det var noget meget vanskeligt noget. Hr. Hagen Hagensen sagde, at der er allerede hjemmel til at kræve disse oplysninger. Det er forkert, det er positivt forkert. Der skal en hjemmel til for finansministeren, hvis man skal have disse årlige oplysninger i lighed med lønseddeloplysningerne. Nu kan jeg ikke huske den nøjagtige ordlyd af formuleringen i forliget, men i hvert fald i socialdemokratiets formulering — det, vi har vedtaget om dette punkt — står der, at det skal ikke være småbeløbene, der skal indberettes. Der skal være en eller anden grænse for indberetningen, idet man jo ikke skal have alle disse småoplysninger om 100 kr. eller måske 200 kr. ind. Men man skal for hvert enkelt personnummer have oplyst det samlede beløb, hvis det overstiger en bestemt grænse.

Jeg kan altså stadig væk ikke forstå, at pengeinstitutterne tør sige til os herinde i folketinget, at de vil påtage sig administrationen af hele kildeskattesystemet med alt, hvad det indebærer, samtidig med at de hævder, at det her foreslåede kan de ikke klare. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt. Selvfølgelig kan de da klare én gang om året at samle oplysningerne. De skal ikke oplyse om rentetilskrivningen på hver enkelt bog,